

1

De laatste vakantiedag

Zoals iedere dag van de afgelopen week is Lisa met de letters in de speeltuin te vinden. Niet zomaar een speeltuin, natuurlijk. Nee, het is er een waar niemand meer komt. Een speeltuin die vergeten is door de tijd. Perfect voor Lisa en de letters, dus!

De letters moeten namelijk strikt geheim blijven. Zes weken geleden ontstond er een heuse taalramp toen ze uit hun boek ontsnapten. De wereld stond op z'n kop! Nadat de letters waren teruggekeerd naar het boek, begrepen alle mensen nog steeds niet wat er in die dagen was gebeurd. Overal werd erover gesproken: tv-programma's lieten experts

zich over het vraagstuk buigen en wetenschappers probeerden te onderzoeken wat er aan de hand was geweest. Maar na verschillende pogingen om de letterramp te begrijpen, gaven mensen het op. Gelukkig maar.

Lisa heeft met de letters afgesproken dat ze geen enkele letter meer tot leven mogen wekken. Zelfs tijdens hun (superleuke!) vakantie in Spanje hebben de letters zich goed aan die afspraak gehouden. Althans, dat hoopt Lisa. Ze kan natuurlijk nooit zesentwintig letters tegelijk in de gaten houden.

Al lukt dat in de speeltuin best goed, zelfs nu ze ondersteboven aan het roestige duikelrek hangt. Met haar gebogen knieën om de stang schommelt ze heen en weer.

Uit het niets vliegt **f** met een flinke vaart voorbij. Hij maakt een salto, draait zich om en blijft voor Lisa's neus in de lucht fladderen. 'Word je niet duizelig?'

Lisa moet lachen. 'Dat kan ik ook aan jou vragen.'

f lacht met haar mee en begint aan zijn volgende kunstje in de lucht.

Lisa zwiept en zwaait, gooit haar benen van de stang en landt op de grond, maar ze raakt uit balans en valt voorover in het zand. 'Au!'

Er prikt iets in haar rechterhand. Ze draait de hand om en ziet een vervelend scherp steentje.

'Taa-tuu, taa-tuu!' komt **d** aangelopen.

'Waar is de gewonde?!' roept **l** paniekerig.

m en **f** haasten zich ook naar Lisa. Samen tillen ze het steentje uit haar hand en ze gooien het weg. Er komt een druppeltje bloed uit de wond.

'Dit moet ontsmet worden,' zegt **f** serieus.

'Enkele rit naar het ziekenhuis!' roept **l** met zijn handen naast zijn mond.

'Nee, gekkie,' zegt Lisa. 'Zo erg is het allemaal niet. Ga nog maar even lekker spelen. Papa zal zo wel roepen dat we kunnen eten.'

Terwijl de letters teruggaan naar de zandbak, veegt ze haar zere hand af aan haar broek, waarop een rode streep achterblijft. Daarna gaat ze op de rand van de zandbak zitten.

v en **x** gieren het uit op de krakende schommel

en voor de veel te hoge glijbaan staat een lange rij letters, die haast niet kunnen wachten om ervanaf te gaan.

t zit een eindje verderop in het gras. Hij staart naar de wolken en lijkt diep in gedachten verzonken.

Plotseling klinkt er een ritselend geluid. Gauw draait Lisa zich om. Het komt van de grote struik aan de andere kant van de speeltuin. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes, maar ziet niks.

j kruipt op Lisa's schoot en stuitert enthousiast op en neer op zijn krul. 'Mag ik morgen mee naar school?' vraagt hij.

'Nee, en dat heb ik je al heel vaak gezegd,' antwoordt Lisa.

'Alsjeblíéft? Het is de eerste schooldag na de vakantie,' smeekt **j**. 'En ook nog in het nieuwe schoolgebouw!'

Hij knippert een paar keer lief met zijn ogen en trekt een aandoenlijk gezicht.

'Geen denken aan,' zegt Lisa. 'Hup! Spelen, jij!' Teleurgesteld gaat **j** naar de andere letters.

Opnieuw klinkt er geritsel. Weer vanuit dezelfde struik.

Voorzichtig staat Lisa op. Ze tuurt in de richting van de struik. De takken bewegen. Eerst langzaam, maar dan steeds sneller.

‘Letters ...’

Om haar heen klinken de geluiden van de vrolijk spelende letters. Niemand lijkt door te hebben dat er iets aan de hand is.

‘Letters ...’ herhaalt Lisa wat harder.

Het gepiep van de schommel gaat door, net zoals het geritsel van de takken.

‘Letters! Er is iets mis,’ roept ze. ‘Nu in het boek!’

‘Jullie hebben Lisa gehoord,’ commandeert **m**.
‘Vlug!’

Naast Lisa staat haar rugzak met daarin het rode boek van de letters. Een voor een duiken ze in de tas. Met zijn handen op de rits en zijn hoofd door de opening vraagt **m**: ‘Is het veilig?’

Lisa houdt haar blik op de struik gericht. Er is daar iets. Of iemand. Maar wie?

‘Ik weet het niet,’ zegt Lisa. ‘Is iedereen er?’

m telt hardop: ‘Tweeëntwintig, drieëntwintig, vierentwintig, vijfentwintig ... Wie mis ik?’

Ook **g** steekt zijn hoofd door de opening van de tas. ‘Daar,’ zegt hij, ‘in het gras.’

Nog steeds zit **t** op dezelfde plek, starend naar de lucht.

‘**t**! Nú komen!’ roept **i** vanuit het boek. Hoewel Lisa hem niet kan zien, weet ze zeker dat zijn punthoofd knalrood is van het geschreeuw.

t schrikt op. ‘O, eh ... Ja, natuurlijk.’

Met een paar grote sprongen is hij bij de tas en

hij gaat er gauw in. Lisa ritst de rugzak dicht en houdt hem dicht tegen zich aan.

De takken bewegen heviger. Lisa stapt langzaam naar achteren. Ze kijkt over haar schouder. Aan het einde van het grasveld, en dan de weg over, is haar huis. Zal ze gaan rennen?

Uit de struik klinkt een grommend geluid. Lisa voelt haar hart bonken in haar lijf. Ze maakt aanstalten om weg te rennen, maar precies op dat moment knallen de takken uit elkaar en springt er iets uit de struik.

‘Wraahhh!’ klinkt het door de speeltuin.

‘Aaahhh!’ doet Lisa, en vanuit haar rugzak gillen de letters mee.

Pas als ze goed kijkt, ziet Lisa dat Jip met gestrekte armen en handen als klauwen voor de struik staat. Hij klapt dubbel van het lachen. ‘Jullie hadden jezelf moeten zien.’

Lisa laat zich in het gras vallen. ‘Wil je dat alsje-blijft nooit meer doen?’

Tussen haar armen, die nog steeds strak om de tas zitten, wurmt **i** zich naar boven. ‘Lisa vraagt

het nog héél lief. Zo lief ga je het van mij niet krijgen. Dat! Was! Niet! Leuk!’

Grinnikend fladdert **f** uit de tas. ‘Ach, een grapje kunnen we toch wel waarderen?’

De andere letters springen ook uit de rugzak en verzamelen op het grasveld.

‘Ik kwam eigenlijk vertellen dat jullie kunnen eten,’ zegt Jip.

‘Eet je mee?’ vraagt Lisa. Ze gooit haar tas op haar rug en loopt langzaam richting haar huis. De letters lopen braaf mee.

‘Als dat mag,’ antwoordt Jip.

‘Nou ...’ begint **i**.

‘Tuurlijk mag je mee-eten,’ zegt Lisa. Dan houdt ze halt. Uit het niets begint haar rugzak te trillen.

‘Wat is er?’ vraagt Jip.

Het trillen stopt. Lisa kijkt schuin naar achteren. ‘Is iedereen uit het boek?’

‘Ja,’ zeggen alle letters in koor.

Lisa fronst haar wenkbrauwen en haalt haar schouders op. Ze zal het zich vast verbeeld hebben.